

NORMALIZAČENĚ DEKA

ĀĖtrtek, 13 ĀĖĖ-jen 2016

Sobotní volby celkem nic zásadního nerozhodovaly a zoufalství z jejich přeběhu a výsledků je zbytečné. Ale dásí má atmosféra ve společnosti a zjevně jak moc mi připomíná léta, která jsem považoval za dávno minulé. Osmdesátky byly taková zvláštní zatuchlá doba. Vlastně se lidé neměli tak špatně, žádné velké násilí tu neprobíhalo, ale stejně Ālově k z atmosféry vnímal něco hodně nezdravého.

Existovaly správné názory a postoje, a nesprávné názory a postoje. Ty první povinně vysílala (tehdy jediná) státní televize a tiskly všechny noviny. Ty druhé názory si většina lidí získala doma, nebo v bezpečí kruhu přátel, kterým věřila. Byla to atmosféra zvláštní beznaděje. Tedy, kdy bych vynechal naději na to, že ten režim jednou padne. Takové mlčné nejasné a mihotavé světlo na konci tunelu. Patřilo k dŕvodě, pro mě jsem tehdy nevzal kramle. (Možná jsem to měl udělat a dneska bych provozoval Āeskou hospůdku na Manhattanu a nadával na Obamu a Clintonovou.) Jenže jsem doufal, že se ta deka dá odkopat a můžeme vytvořit svobodnou společnost, ve které svoboda, Ālově, bude víc než Správná společnost nebo Dobro. Dásí má, jak se ta atmosféra vrátila. Státní televize i dneska vysílá přímým dané Pravdy, o nichž se nesmí pochybovat. Stát řídí idiokracie nazývající se elitami a podporované suitou dokonalé Dobro hlásajících neziskovek přátelů na státní rozpočet. Pochybováme a rouháme sice nevyhodí ze školy nebo z práce, ale bude věrně onálepkován jako nenávistník. Protože byla vytvořena jediná dokonalá zjevená europřavda, a ti kdo odmítají její dobrodiní, jsou věrnými (třídími) nepřáteli. Vyhazování je otázkou času. Likvidace Āivnostníků a svobodné státní řídí je už realitou. Není velká nadsázka očekávat, kdy se nesprávné názory dostanou do trestního zákoníku něco jako Ė Rouhání o pochybování o Pravdě. V poválečných volbách jsme si komunisty (samožřejmě ve vleku celoevropských událostí) podstatnou měrou zvolili sami. Kdy se Ālově zahloubá do historie, se zdá, že je, jak velký díl těch rudých revolucí tehdy tvořili - ne upocením dělníků vykořisťování horníků, ale mladí vzdělání lidé, humanistické elity snící svobodě sen o novém světovém uspořádání, které poprvé celou dosavadní historickou zkušenost a vědomí budou moc a šťastní a vědomí bude jásavé a krásné. Co je to, co ve mně vyvolává myšlenky nejchmurnější. Kdyby šlo o nějaké ty volby, ve kterých vítzí oligarchové nebo bolševici (připadně bolševici a estébáci usalaeni do pozic oligarchů), mávl bych rukou, že je to blbě, ale dočasně, a dá se s tím něco dělat. Kdy si uvědomuju, že touhle totalitní dekou nás ve svatém rozjásaném nadšení přikrývají mladí lidé, kteří ve svých třiceti na své páté vysoké škole dopisují bakalářskou práci na téma Genderová rovnost v postpolitickém světě, začínám pochybovat o tom, jestli nemám jít do komory hledat batoh. TOMŠK; HOUŠK;